

ממזריטש

בית מדרשו של המגיד

סיכום ותמצות דברי תורתו של המגיד

להעלות הניצוצות שבדברי גשמיים לשרשם

במאמר זה של מרן המגיד ממזריטש לומדים אנו יסוד הליכות חייו של האדם בעולם הזה, כפי שחיצוניותו מסתירה ומעלימה על רצון השם יתברך וחיותו שבכל נברא, ואף בהליכות האדם בחלק התורה שנתגלה בעולם הזה, דהיינו התורה הקדושה כפי שנתלבשה ונתגלתה בעולם הזה.

נטייתו הטבעית של כל אדם הוא להיות תושב קבוע במקום בו הוא נמצא, והוא מחפש את ישוב הדעת והקביעות הכלולה באותו מקום, "להשתקע שם" בכל מציאותו העצמית של אותו הענין שהוא עוסק בו ואשר יש בו כח מיוחד למשוך את האדם להיות בו יותר ויותר. פונה אלינו רחמנא הוא הקב"ה האהוב אותנו ומרחם עלינו כרחם אב על בנים, ומצוה אותנו 'והיה כי תבא אל הארץ' (דברים כו א), ואז ממילא - 'וישבתה בה', יודע אני כי יש בך נטייה לבא אל הישוב ולשבת במושב קבע.

אם כן, זאת עשו איפא, התבונן נא בכל נברא, מאין בא ולאן הוא הולך, מה היא מציאותו ומאין שורש קיומו, שהרי הצורה החיצונית שבכל דבר וממשותו שהוא החומר הם דמיון העובר וחולף - כמובן לכל משכיל בר דעת, אך כשיתבונן האדם בכל הנבראים לא רק בחיצוניות להביט אל גודלו טבעו ומזגו של הנברא, אלא יוסיף ויתבונן ויביט מי ברא אותו הדבר, על ידי החכמה השורה באותו דבר, ואשר חלק החיצוני של השפעתה ניכרת באופן בריאתו צמיחתו וקיומו יש מאין, כמאמר (תהלים קד כד) 'כולם בחכמה עשית', על ידי זה נתגלה לפניו בראיה ברורה המציאות האמיתית בכל הנבראים אחדותו יתברך, ולא יסתירו הנבראים את גילוי אלקותו יתברך שמו, אלא אדרבה ככל שיוסיף ויתבונן בכל הנבראים כן יתברר לעיניו הציור השלם של גדלות השם יתברך המתפשטת בכל הנבראים, ואז תתפרץ מלבו הקריאה (שם) 'מה רבו מעשיך ה', כולם בחכמה עשית מלאה הארץ קניינך'.

ואם חפץ אתה באמת להיות דבק באותו דבר, התבונן נא מה היא מציאותו העצמית והאמיתית של אותו נברא, הלא הוא דבר ה' המחייבו ומקיימו, אם כן שורש חפץ זה ורצון זה שיש לך להיות דבוק באותו הענין הוא החפץ והרצון של הנשמה להיות דבוק בשרשה העליון א-ל חי, אשר ברוח חזק משבר הרים ומנפץ סלעים תחפוץ להתנתק ממוסרות הגוף המשוקע בחומריות, ולהתדבק בחיים הנצחיים אשר בהם כלולים כל העריבות והמתקיות שבעולם כרצון שלהבת הנר להתכלל בשורש האש, וזהו מושב קבע בעולם הבא.

ואם כן בבואך לעסוק באיזה ענין גשמי או רוחני יהיה מה שיהיה, התבונן נא בה' אחד המאחד את כל הנבראים בכל עת ומקום, ועשה את אותו הענין הגשמי או הרוחני באכילה או בתורה ותפילה מתוך מחשבת הדביקות אחרי התבוננך וידיעתך את שורש קיומו של הדבר ההוא, כי בוודאי כאשר החכם מבין את שורש החיות של התאוה המתעורר יחד עם מעשים הגשמיים, ויודע שהיא חיות החכמה השורה בו באופן של גלות שאין מהותה האמיתית מאירה בו אף על פי שהיא כל חיותה, מיד נחה עליו רוח השתוקקות ורצון להיות דבוק בזה החכמה שהיא אמיתית התענוג שבתאוה היא, והחכמה היא הראויה לחכמים, והיא משוש כל התאוות והיא החכמה הנקראת קברות התאוה, ובזה מעלה משם את חלקי החכמה שהם ניצוצות הקדושה שאר בהם.

ולא רק בענייני גשמיים צריך אזהרה וזירוז מיוחד אלא אף בתורה, שהרי מטבע האדם העובד את בוראו כי בבואו לעסוק בתורה הקדושה מיד מרגיש הוא כאדם השב לביתו ומוגן הוא מכל מיני חיות רעות, אבל הנה גם בבית האדם אם לא ישגיח על דבריו וילך בחושך ואפילה יכול הוא להנזק נזק גדול, כי התורה הקדושה היא שורש החיים אבל נתלבשה ונתכסתה בכל מיני כיסויים, עד שהעוסק בה שלא בזכות וטהרה נעשית לו סם המות, כי הוא דבוק בלבושי התורה ולא בעצמותיה המתוק מדבש ונופת צופים, אם כן כמה צריך להזהר שגם בעוסקו בתורת החיים ידע ויבין לפני מי הוא עומד ובמי הוא רוצה להדבק, במלך מלכי המלכים הקב"ה חי החיים, וגם בזה מעלה את ניצוצות הקדושה הנעלים שבנבראים שמקבלים חיות מאותיות התורה, ועל ידי לימוד התורה בטעמים נקודות תגין ואותיות מתקן אותם.

מגיד מראשית

תורתו של המגיד זיע"א לפרשת השבוע

הַמְשֵׁךְ הַפְּסוּקִים [דברים כו א-ב]. וְהָיָה כִּי תָבֹא כו'. וְאֶפְשָׁר לֹמַר עַל פִּי רַמְזוֹ, כִּי הַפְּסוּקִים הָאֵלוּ מוֹרִים וּמְלַמְּדִים אֶת הָאָדָם הַנְּהַגְתּוֹ בְּעוֹלָם הַזֶּה, כְּדֵי שְׂיִזְכֶּה בָהֶם לְעוֹלָם הַבָּא.

כִּי הִנֵּה יָדוּעַ שְׁעוֹלָם הַבָּא שְׁהוּא עוֹלָם הַתַּעֲנוּג הַנִּקְרָא גַם 'בֵּינָה', וְנִקְרָא אֶרֶץ, וְנִקְרָא יִרְשָׁה וְנַחְלָה, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (ישעיהו ס כא) 'צְדִיקִים לְעוֹלָם יִרְשׁוּ אֶרֶץ', וְנֶאֱמַר (משלי ח כא) 'לְהַנְחִיל אֱהָבֵי יֵשׁ'.

וְהוּוּ אִמְרוּ 'וְהָיָה כִּי תָבֹא אֶל הָאֶרֶץ, פְּרוּשׁ 'כִּי', לְשׁוֹן כְּאֶשֶׁר, רוּצָה לֹמַר כְּאֶשֶׁר תִּרְצוּ לְבֹא אֶל הָאֶרֶץ - הָעֲלִינָה - 'אֶשֶׁר ה' אֱלֹהֶיךָ נָתַן לְךָ, כִּי כָל יִשְׂרָאֵל יֵשׁ לָהֶם חֵלֶק לְעוֹלָם הַבָּא, וִירְשָׁתָהּ, לִירְשָׁה יִרְשֵׁת עוֹלָם, בְּכַדִּי שְׁלֹא תִצְטָרֶךְ לְהַתְגַּלְגַּל וּלְחַזֹּר לְעוֹלָם הַזֶּה כְּדֵי לְחַזֹּר וּלְהַשִּׁיג מִתּוֹכוֹ אֶת הָאֵרֶת עוֹלָם הַבָּא, אֲלֵא רַק וְיִשְׁבַּת בָּהּ' יְשִׁיבָה עוֹלָמִית וְנִצְחִית, כִּכֵּה תִתְנַהֵג וְתִזְכֶּה. וְלִקְחַת מְרֵאשִׁית' וְגו', רוּצָה לֹמַר רְאשִׁית תְּחִילַת וְעִיקָר כּוֹנֵנְךָ בְּלִקְיַחְתָּךְ מֵעֲנוּגֵי הָעוֹלָם הַזֶּה הַנִּקְרָא "אֲדָמָה" עַל שֵׁם הַגְּשָׁמִיּוֹת, יְהִיָּה מְרֵאשִׁית, שֶׁהִיא הַחֲכָמָה, שְׁנֶאֱמַר (תהלים קיא י) 'רְאשִׁית חֲכָמָה' וְגו', פְּרוּשׁ שֶׁכָּל עֲנִינֵי עוֹלָם הַזֶּה מְעַרְב בָּהּ נִיצוּץ קָדוֹשׁ שֶׁהִיא הַחֲכָמָה כִּידוּעַ, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (שם קד כד) 'כָּלֶם בַּחֲכָמָה עֲשִׂית', החיות של כל דבר היינו התענוג שבו הוא ניצוץ מעולמות קדושים (-שבעת המידות), וכח זה הפנימי המכוסה במראה החיצוני של הנברא הוא בבחינת ניצוץ הנשמה שבו, והוא חיות השם יתברך הנמצא בכל דבר ומקיימו ומהוה אותו מאין ליש.

לְכֹן כָּל לִקְיַחְתָּךְ וְעֲשִׂיתָךְ, הֵן בְּאֲכִילָה שְׁלָךְ וְהוּוּ בְּשִׁאֲרֵי עֲשִׂוֹת, יְהִיָּה הַכֹּל עֵקֶר הַשְּׁגָחְתָּךְ וּמִנְמַתָּךְ עַל הָרֵאשִׁית שְׁבוּ, שֶׁהִיא הַחֲכָמָה הַקְּדוּשָׁה שְׁבוּ, צָרִיךְ שֶׁלְתְּחִילָה כָּל עֵיקֶר הַלִּקְיָחָה וְהַעֲשִׂיָּה תְהִיָּה מִתּוֹךְ נְקוּדַת הַחֲכָמָה, שֶׁכִּשְׁהָאָדָם מִתּוֹקֵן בְּרֵאשִׁיתוֹ הֵרִי עֵצִם גִּישְׁתּוֹ לְמַעֲשֵׂה הַגְּשָׁמִי הוּא מִתּוֹךְ רִצּוֹן וְתִשְׁוָקָה לְהַתְדַבֵּק בַּחֲיוֹת הַחֲכָמָה אֲשֶׁר בּוּ. וְלָכֵן אָמַר 'מְרֵאשִׁית' וְלֹא כָּל רְאשִׁית (מנחות פד:). כִּי כָּלֹ גְשָׁמִיּוֹת הוּא, וְלֹא תַטְעָה לֹמַר שֶׁבִּגְלַל שִׁישׁ בּוּ נִיצוּץ קָדוֹשׁ הוֹתֵרָה הַרְצוּעָה לְשִׁמּוֹחַ וְלְהַתְעַנֵּג בְּתַעֲנוּגֵי עוֹלָם הַזֶּה, לֹא כֵן הוּא, כִּי הַתַּעֲנוּג מִתְפַּשֵּׁט בְּאֹפֶן שֶׁל עִירּוּב רַע בְּטוֹב, רַק שִׁישׁ בּוּ קִצַּת קִדְשָׁה שֶׁהִיא רְאשִׁית, כְּנֹזֶכֶר. וּמִמִּילָא הַדְרָךְ אֲשֶׁר שִׁיָּה

האדם דבוק בניצוץ הוא על ידי שמגביר את העונג של הנפש האלוקית על פני התאוה של הנפש הבהמית, המבלבלת את האדם בדמיון שהחיות הוא מכח החומר הגשמי, והאמת היא בהיפך, שהדמיון המקשר את התענוג בעקבות החומר והמעשה הגשמי הוא מחזה שקר, ועצם התענוג הוא באותיות התורה המכונה 'אוכל' והמתפשטת אל גשמיות ה'מאכל'. **וְתִהְיֶה כָּל כּוֹנֵנְךָ לְהַעֲלוֹת הַנִּיצוּצוֹת אֶל שְׂרָשָׁם לְמָקוֹם קִדְשָׁה עֲלֵיוֹנָה, כִּי זֶהוּ עֶקֶר עֲבוֹדַת הָאָדָם בְּעוֹלָם הַזֶּה.** כוונתו של האדם תהיה באכילתו או בשאר תענוגי עולם הזה, שעל ידי שיגביר את חכמתו על תאוותיו יעלה את כח החכמה שבמאכל לעולם קדושת החכמה העליונה.

וְזֶהוּ שִׁפְתוֹב מְרֵאשִׁית כָּל פְּרֵי הָאֲדָמָה, שְׁהֵם הַנִּיצוּצוֹת שֶׁבַתּוֹף הַצּוּמָח, שֶׁהֵם הַרְאשִׁית שֶׁבַתּוֹן פִּירוֹת הָאֲדָמָה הַמַּתְגַּלָּה עַל יַדֵי הַתְּעוּנוֹגִים שֶׁבָּהֶם, וְנִצּוּטוּיוֹ לְבָרַר אֶת הַרְאשִׁית שֶׁהוּא הַחֲכָמָה מֵתוֹךְ הַחוּמָר שֶׁבוּ, וְלֹא מִיִּבְעִיָּא שֶׁתְּרַאֲהָ לְבָרַר מֵתוֹף הַצּוּמָח, אֲלֵא אִפְלוּ הַדָּבָר שֶׁהוּא קִשָּׁה יוֹתֵר, וְהֵינּוּ 'אֲשֶׁר תִּבְיֵא מֵאַרְצָךָ', פְּרוֹשׁ אִפְלוּ מִדְּבַר שֶׁהוּא אֲרֻצִּית גְּמוּרָה, שֶׁהוּא הַדּוּמָם, שֶׁהוּא גְּשָׁמִי יוֹתֵר מִצּוּמָח, נְקוּדַת הַחֲכָמָה אֲשֶׁר בּוֹ נִתְלַבֶּשׂה בִּלְבוּשִׁים וְהוֹסְתֵרִים יוֹתֵר, וּמִמִּילָא הַתְּעוּנוֹג שֶׁבוּ מֵתַגְלָה בְּאוֹפֶן מוֹעֵט יוֹתֵר וּמִמִּילָא גַם נְקוּדַת הַחֲכָמָה בְּאֵה לְבִירוֹר רַק עַל יַדֵי הַתְּאֻמָּצוֹת גְּדוּלָה יוֹתֵר.

וְלֹא הַזְכִּיר כָּאֵן הַנִּיצוּצוֹת שֶׁבַתּוֹף בְּעֲלֵי חַיִּים, מִפְּנֵי שֶׁבְּנִקְל יוֹכַל לְהַעֲלוֹתָם אֶל הַקִּדְשָׁה, כְּמוֹ שֶׁאֵיִתָּא בְּכַתְבֵי הָאֲר"י זִל"ה (ספר הליקוטים בראשית פרק א) על פי הידוע שיש ארבע דרגות והם דומם צומח חי ומדבר, וה'דומם' הוא מיסוד העפר, כולו חומרי, ויש לו עלייה קצת על ידי שצומח מיסוד העפר שהוא האדמה 'צומח' שהם כל המאכלים הצומחים ומוכנים לאכילה, ויש להם עלייה עוד על ידי ה'חי' שהוא בדרגה גבוהה יותר, והשלמת העלייה היא על ידי אכילת ה'מדבר' שהוא האדם המעלה את כל הנבראים לשרשם, על ידי בחינת חכמה שבו שבו מותר האדם מן הבהמה, ונמצא שנקל לאדם להעלות את ה'חי' שבו כבר נתבררו ה'דומם' וה'צומח', יותר מאשר אכילת ה'צומח' עצמו שעדיין לא נתברר כלל.

וְהָדָר אָמַר, לֹא תִימָא שְׂאֲנִי מְזַהֲרָךְ רַק בְּדַבְרִים גְּשָׁמִים שֶׁהֵם דּוּמָם צוּמָח חֵי, אֲלֵא אִפְלוּ בְּדַבְרִים הַרוּחָנִיִּים, שֶׁהֵם דְּבָרֵי תוֹרָה. וְזֶהוּ שִׁפְתוֹב 'אֲשֶׁר ה' אֶלְקִיךָ נָתַן לָךְ' שֶׁהַתּוֹרָה נִתְּנָה בְּמַתָּנָה, כְּמֵאמָר הַגְּמָרָא (גְּדָרִים לז.) מֵה אֲנִי בַחֲיִנָם אֵף אֲתֵם בַחֲיִנָם, וְלִכֵּן מִן הַהֲכָרַח שֶׁעֲלִיָּה קֵאִי הַפְּסוּק 'נֹתָן' שֶׁהוּא לְשׁוֹן מַתָּנָה.

וּמֵה גַם טַעַם נוֹסֵף לִכְךָ שֶׁבַתִּיבוֹת 'נֹתָן לָךְ' נִרְמְזָה הַתּוֹרָה, שְׂאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ ז"ל (טורי זהב או"ח סימן מ"ז סק"ה). מֵה שְׂאָנוּ מְבָרְכִין

בְּרוּךְ אַתָּה ד' נֹתָן הַתּוֹרָה, כִּי הֵשָׁם יִתְבָּרַךְ נֹתָן הַתּוֹרָה לְאִישׁ הַיִּשְׂרָאֵלִי בְּתַמִּידוֹת, שְׂמוּצָא בְּכָל עַת וְעַת טַעֲמִים חֲדָשִׁים, שֶׁהֵי עֵצָם אוֹר אֶלְקוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ כְּפִי שֶׁהוּא בְּגִלּוּי בְּלִי שׁוּם רִיחֻק וּפִירוֹד, וּמִמִּילָא יֵשׁ בֵּהֶם הַתְּחַדְּשוֹת בְּכָל עַת וְעַת, מִפְּנֵי שֶׁהֵטַעַם שֶׁבַתּוֹרָה מַחוּבָּר לְשֵׁרְשׁוֹ בְּאוֹר אֵין סוּף בְּלִי מַחִיצוֹת, כְּמִים הַמַּחוּבָּרִים לְמַעֲיִין וְנוֹבְעִים מִשֵּׁם בְּכָל עַת מִים חֲדָשִׁים, לְכַךְ אָמַר 'אֲשֶׁר ה' אֶלְקִיךָ נָתַן לָךְ', שֶׁתְּזָכֹר בְּשַׁעַת הַלִּימוּד שֶׁהַתּוֹרָה אֵינָה חֲכָמָה כִּשְׂאָר הַחֲכָמוֹת אֲלֵא חֲכַמַת ה', וְהֵי אֶלְקִיךָ' הוּא אֲשֶׁר נֹתָן לָךְ חֲכָמָה זֹאת.

וְלֹא תִימָא מֵאַחַר שְׂאֲנִי עוֹסֵק בַּתּוֹרַת ה' וּבְמִצְוֹת שְׁהֵם קִדְשָׁה גְּמוּרָה, אֵף בְּלִי כּוֹנֵן הֵם מַעְצָמָם קְדוּשִׁים, אֶל תֵּאמָר כֵּן, אֲלֵא הַתּוֹרָה מְלוּבֶשֶׁת בִּלְבוּשִׁים גְּשָׁמִים כְּמַלְכָה הַנְּסַתְרָת מֵאַחוּרֵי וִילּוּן, שֶׁהֵרִי עוֹסֵקֵת בְּעִנְיָנִים גְּשָׁמִים, אֲלֵא אֲדַרְבָּא, דּוּקָא בְּדַבְרֵי שֶׁבְּקִדְשָׁה תִּהְיֶה כּוֹנֵנְךָ רְצוּיָה וּמַחֲשִׁבְתָּךָ זְכָה, עַל הָאָדָם לְגַלּוֹת אֶת הַנִּשְׁמָה שֶׁבַתּוֹרָה וּבְמִצְוֹת הַתּוֹרָה עַל יַדֵי כּוֹנְנָתוֹ וּמַחֲשַׁבְתּוֹ לְהִתְדַבֵּק בְּשַׁעַת עֲשִׂיַת הַמִּצְוֹת בְּקַב"ה שֶׁכוֹנֵנָה זֹאת הִיא נִשְׁמַת הַמִּצְוֹת, וְדַבְּרָךְ שְׁלוֹם, כְּשֶׁהַדִּיבּוֹר יוֹצֵא מִכָּל חֲלָקֵי נֶפֶשׁ הָאָדָם - מַחֲשַׁבְתּוֹ וְנְקוּדַת לְבוֹ הַכּוֹלֵלֵת אֶת כָּל הַמִּידוֹת, הוּא מְכוּנָה "שְׁלוֹם" שֶׁהוּא תוֹאֵר לְמִידָה שֶׁל הַתְּקַשְׁרוֹת כָּל הַמִּידוֹת הַיּוֹצְאוֹת לְפִעוּל יַחַדְיוּ בְּקִדּוּשַׁת הַדִּיבּוֹר.

כִּי חַיִּים הֵם לְמִצְאֵיהֶם (משלי ד כב), וְדַרְשׁוּ חז"ל (עירובין נד.) אֶל תִּקְרִי לְמִצְאֵיהֶם אֲלֵא לְמוֹצֵאֵיהֶם בְּפֶה, שְׂיִהְיֶה נִכְרָ בְּכָל דְּבַר וְדַבּוּר הַיּוֹצֵא מִפִּיךָ כָּל אוֹת וְאוֹת וּנְקִדְיוּ וְטַעֲמֵי שְׁבוּ, וְנִתְבָּאֵר בְּכַתְבֵי הָאֲר"י (עץ חיים שַׁעַר פְּרָק בִּמ"ת) וּבְסַפְרֵי הַחֲסִידוֹת כִּי הָעֲבוּדָה הַפְּנִימִית שֶׁבְּטַעֲמִים נְקוּדוֹת וְתַגִּין מְכוּוֹנֵת כַּנְּגַד הַכּוֹנֵנָה הַרְצוֹן וְהַמַּחֲשָׁבָה שֶׁבְּמִצְוָה, שֶׁהֵטַעֲמִים הֵם כַּנְּגַד הַרְצוֹן וְהַתְּעוּנוֹג, הַנְּקוּדוֹת וְהַתְּגִין כַּנְּגַד חֲלָקֵי הַמַּחֲשָׁבָה, וְהַאוֹתִיוֹת עֲצָמָן כַּנְּגַד הַדִּיבּוֹר, וְשִׁלּוּשָׁה חֲלָקִים אֵלוּ נִרְמְזוּ בְּלִשׁוֹן רַבֵּינוּ כַּאֲן "תִּהְיֶה כּוֹנֵנְךָ רְצוּיָה וּמַחֲשַׁבְתָּךְ זְכָה, וְדִיבּוּר שְׁלוֹם", וְעִיקַר הָהַעֲלָאָה הִיא עַל יַדֵי הַטַּעֲמִים דְּהֵינּוּ הַתְּעוּנוֹג וְהַנְּעִימוֹת שֶׁבְּשַׁעַת הַלִּימוּד [שְׁשִׁיךְ בַּתּוֹרָה שֶׁבַעֵל פֶּה שֶׁאֵין בֵּה טַעֲמִים].

וְזֶהוּ שִׁפְתוֹב 'וְשִׁמְתָּ בְּטָנְא, כִּי טָנ"א רְאִשֵׁי תֵבוֹת טַעֲמִים נִקְדוֹת אוֹתִיוֹת, וְלֹא הַזְכִּיר כָּאֵן תַּגִּין מִפְּנֵי שְׂאֵינָם בְּמִבְטָא, הַתְּגִין מוֹרוֹת עַל הָאוֹרוֹת כְּפִי שֶׁהֵם מַחוּץ לְאוֹתִיוֹת וּמֵאִירוֹת עֲלֵיהֶם בְּאוֹפֶן 'מִקִּיף', וְהֵם אֲמַצְעֵי לְהַמְשִׁיךְ לְתוֹכָם אֶת הַנְּקוּדוֹת וְהַאוֹתִיוֹת, וְהֵי בַחֲנִית הַיִּסוּד וְהַהֲתַקְשְׁרוֹת אֶל שׁוֹרֵשׁ הָאוֹתִיוֹת, בַּחֲנִית הַטַּעֲמִים וְהַנְּקוּדוֹת שֶׁהֵם הַרְצוֹן וְהַמַּחֲשָׁבָה.

וְלִשׁוֹן 'וְשִׁמְתָּ' הוּא מְלִשׁוֹן 'וְשָׂמוּ' הָאָמַר (ויקרא ו ג) בַּתְּרוּמַת הַדָּשָׁן, שְׂדָרְשׁוּ רַבּוֹתֵינוּ ז"ל (פסחים כז, ב) וְשָׂמוּ בְּנַחַת, וְשָׂמוּ שְׁלֵא יַפְזָר, וְשְׁלֵא יְזַרְק, כֵּן הוּא כָּאֵן וְשִׁמְתָּ בְּטָנְא בְּנַחַת, וְשְׁלֵא יַפְזָר

וְיִזְרַק הַתֵּבָה בְּלִי כּוֹנֵן, רַק בְּנַחַת וּבְמַתָּוֹן, שְׂיִהְיֶה נִכְרָ הַמִּבְטָא וְהַטַּעֲמִים וְהַנְּקִדוֹת הֵיטֵב, כִּי הֵם הַמְּנַהֲגִים אֶת הָאוֹתִיוֹת וְחוֹיָוִתָם כִּיְדוּעַ, שְׂאֵי אִפְשֵׁר לְהוֹצִיא אֶת הַתֵּיבָה מִהַמַּחֲשָׁבָה לְפִעוּל דִּיבּוּר בְּלִי נְקוּדוֹתֶיהָ הַמּוֹרוֹת עַל אוֹפֶן הַגִּיַּתָּה, וְהֵטַעַם שֶׁבוּ נִרְגַּשְׁתָּ הַכוֹנֵנָה וְהַרְצוֹן, וְזֶה מוֹרָה עַל הַנְּקוּדָה הַפְּנִימִית שֶׁל נִשְׁמַת הַתֵּיבָה שֶׁנִּמְשַׁכֶּת עַל יַדֵי נְקוּדוֹתֶיהָ וְטַעֲמֵיהָ.

וְכֵאֲשֶׁר תַּתְּנֶהּ כֵּן 'וְהִלַּכְתָּ אֶל הַמָּקוֹם' רוּצָה לומר שֶׁתִּהְיֶה הוֹלֵךְ מִמְּדֻרְגָה לְמִדְרָגָה לְמַעְלָה עַד 'אֶל הַמָּקוֹם' הָעֲלִיוֹן אֶל שׁוֹרֵשׁ נִשְׁמַתְךָ הָעֲלִיוֹן, זֶה הַכוֹנֵנָה בְּתֵיבוֹת 'אֲשֶׁר ה' אֶלְקִיךָ נֹתָן לָךְ', וְתַעֲלָה הַכָּל אֶל הַקִּדְשָׁה וְתִזְכָּה לְהַעֲלוֹת אֶת כָּל הַמַּאֲכִלִּים וְהַחֲפָצִים שֶׁאֲתָה מִשְׁתַּמֵּשׂ בֵּהֶם וּמִתְעַנֵּג מֵהֶם - אֶל הַקִּדּוּשָׁה מִכָּח כּוֹנֵנְךָ הַטְּהוּרָה, וְזֶהוּ 'אֲשֶׁר יִבְחַר ה' אֱלֹהֶיךָ, כִּי זֶהוּ בַּחֲרִית הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, וְנַחַת רוּחַ, וְעֲשִׂיתָ רְצוֹנוֹ, וְעִקְר עֲבוֹדָתוֹ נִמְצָא 'אֲשֶׁר יִבְחַר ה' הוּא נִתְיַנֵּת עִם לִכְךָ שֶׁעַל יַדֵי עֲבוּדָה זֹאת תִּזְכָּה לְהַגִּיעַ 'אֶל הַמָּקוֹם' הַנְּרַצָּה לְגַלּוֹת אֶת שׁוֹרֵשׁ נִשְׁמַתְךָ, כִּיוֵן שֶׁכוֹנֵנָה זֹאת הִיא שׁוֹרֵשׁ הַתּוֹרָה וְהַמִּצְוֹת, וּבְנִדְאֵי יִשְׂרָה שְׂכִינָתוֹ עֲלֶיךָ שֶׁיַּחַבֵּר בְּמַחֲשִׁבּוֹתֶיךָ וְיִשְׂרָה עֲלֵיהֶם, כְּשֶׁתַּחֲשׁוּב בְּאִהְבָתוֹ יִשְׂרָה בְּמִידַת הָאֱהָבָה וְכְשֶׁתַּחֲשׁוּב בְּמִידַת יִרְאָה יִרְאָה בְּמִידַת הִירְאָה.

וְזֶהוּ 'לְשׁוֹן שְׂמוֹ שֵׁם' וְהַכוֹנֵנָה הִיא אֶל הַשְּׂרָאָת הַשְּׂכִינָה, כְּמוֹ שִׁפְתוֹב (שמות כ כא) 'בְּכָל הַמָּקוֹם אֲשֶׁר אֲזַכִּיר אֶת שְׁמִי וְתִרְגְּמוּ בְּאֵתֵר דְּשְׂכִינָתִי תָמָן וְהֵינּוּ בְּמָקוֹם שֶׁהָאָדָם עוֹשֶׂה כָּל מַעֲשָׂיו וְגַם מְקִיִּים הַמִּצְוֹת וּמְדַבֵּר בַּתּוֹרָה וְתַפִּילָה בְּכוֹנֵנָה רְצוּיָה לְדַבֵּק עֲצָמוֹ לְהַקְב"ה, 'אֲבוּא אֵלַיךְ וּבְרַכְתִּיךָ' וְתִזְכָּה לַחַי"י עַד וְנִצְחֵיִים. כְּשֶׁהָאָדָם נִתְדַבֵּק בְּשְׂכִינָתוֹ יִתְבָּרַךְ זוֹכֵה לְהַתְּאַחֵד עִם מְקוֹר הַחַיִּים וְדַבֵּק בְּעַצֵּם הַחַיִּים בְּרוּךְ הוּא.

וְזֶהוּ שִׁפְתוֹב הַפְּתוּב בְּלִשׁוֹן 'וְהֵי', שֶׁהוּא לְשׁוֹן שְׂמַחָה, כִּי עִקְר הָעֲבוּדָה הָעֲבוּדָה הַרְצוּיָה וְהַעִיקָרִית הִיא בְּאוֹפֶן שֶׁתִּהְיֶה בְּשִׂמְחָה וּבְטוֹב לֵב וּבְהַתְּלַהּבוֹת גְּדוּלָה, וְזֶה נִקְרָא שְׂמַחָה שֶׁל מִצְוָה, כִּי הָעוֹבֵד מֵאֲהָבָה שְׂמַח תָּמִיד בְּעֲבוּדָתוֹ יוֹתֵר מִכָּל דָּבָר שֶׁבְּעוֹלָם, וְגַם תִּגְרַם לְהַעֲלוֹת הַנִּיצוּצוֹת - כְּנִזְכָּר - מִכָּל דְּבַר גְּשָׁמִי, דּוּקָא עַל יַדֵי שְׂמַחָה אִפְשֵׁר לְהַעֲלוֹת אֶת הַנִּיצוּצוֹת הַקְּדוּשִׁים, שֶׁעַל יַדֵי הַשְּׂמַחָה זוֹכֵה לְהִתְדַבֵּק בּוֹ יִתְבָּרַךְ שְׂמוֹ, וְלְהַעֲלוֹת אֶת הַחַיּוֹת שֶׁבְּנִבְרָאִים אֶל הַתְּעוּנוֹג הָאֶלּוּקִי שֶׁהוּא שׁוֹרֵשָׁם, כִּי עוֹז וְחִדּוּהָ בְּמִקּוּמוֹ. וְגַם לָהֶם תִּהְיֶה שְׂמַחָה גְּדוּלָה בְּזֶה, כְּמוֹ שֶׁאֵיִתָּא בְּכַתְבֵי הָאֲר"י זִל"ה (סִידוֹר הָאֲרִיז"ל לְהַרְבֵּי רַבֵּי שַׁבָּת, תַּפְּלַת הָעִשְׂיָה), כִּי כְּאֲשֶׁר הָאָדָם מַעֲלָה הַנִּיצוּצוֹת הֵם שְׂמַחִים וּמְשַׁבְּחִים וּמוֹדִים וּמְזַמְרִים לְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, וְאוֹמְרִים 'אַרְוֵמָךְ ה' כִּי דְלִיתָנִי וְגו' (תהלים ל ב). דְּלִיתָנִי מַלְשׁוֹן הַגְּבֹהָה, הֵינּוּ שִׁישׁ לְהֵם עֲלֵיהֶם מִמְּדֻרְגוֹת הַנְּמוּכִים שֶׁבָּהֶם הֵי, עַל יַדֵי לִימוּד הַתּוֹרָה בְּטַעֲמִים נְקוּדוֹת תַּגִּין וְאוֹתִיוֹת.

